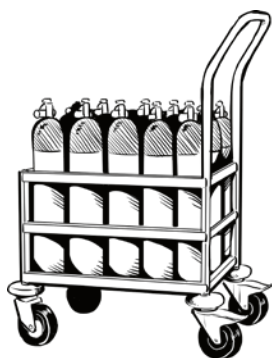

KAPITEL 1: EN GOD DAG

LIAM FORTÆLLER

Jeg drejer fars lykkemønt mellem mine fingre. Det føles, som om mønten endelig er begyndt at virke. Alex og jeg er på vej til hver vores arbejde. Solen er ved at stå op og får platformene over vores hoveder til at skinne. Enkelte stråler trænger ned gennem platformene og varmer mit ansigt.

Min ilttank er fyldt. Ingen jernsmag på tungen. Og ingen sult, der trykker i maven. De sidste par uger har Alex og jeg levet bedre, end vi har gjort i månedsvis. Ja, vi skal tilbage til før ulykken, hvor vi stadig arbejdede som akrobater, for at sult og iltmangel ikke var et problem.

”Vent,” siger Alex og bukker sig ned for at stramme

snøren i sine støvler. Den knækker mellem hendes hænder. Hun sukker.

”Jeg må lige forbi markedspladsen,” siger hun. ”Har vist brug for nye snørebånd ...”

”Eller måske bare et par nye støvler?” siger jeg og blinker til hende. Vi har talt om støvlerne længe. Læderet er revnet flere steder, og vandet trænger ind, når det regner.

”Jeg vil hellere bruge pengene på mor,” siger hun.

Vores mor er indlagt efter en ulykke. Hun ligger i respirator, og vores plan er at købe et par kunstige lunger til hende. Vi har bare ikke haft råd. Og har det bestemt heller ikke endnu. Men endelig har vi startet en opsparing. Pengene ligger skjult under et gulvbræt i det blikskur, hvor vi bor.

”Og det gør vi også,” siger jeg. ”Men du har brug for ordentlige sko til at arbejde.”

”Ja, måske ...” siger hun.

”Det er en ny verden, Alex,” siger jeg. ”Vi behøver ikke længere tælle hver mønt.”

Min søster smiler, men der er noget sørgmodigt i hendes blik. Som om hun tror, at vores held snart vil vende.

Vi fortsætter opad til plan 5. Jeg retter på næsestropperne, der fører om til ilttanken på min ryg.

”Vi ses!” siger jeg. ”God arbejdslyst ...”

Så skilles vi. Jeg bevæger mig hen til broen, der fører op til plan 6. Der står vagter klar. Plan 5 og nedefter er for alle, men over plan 5 er kun for dem, der kan betale. Eller dem, der ligesom jeg kan vise et lærlingebevis. Med det i hånden får jeg lov til at passere uden spørgsmål. Det er min adgangsbillet til et helt nyt liv. Når jeg er udlært, kan jeg tjene nok til, at vi aldrig skal bekymre os om penge igen.

Tanken får glæden til at boble i kroppen, mens jeg fortsætter hele vejen op til plan 10. For første gang føles det, som om livet er andet og mere end bare overlevelse.

Jeg kigger op mod himlen. Jeg bliver aldrig træt af det syn. Heroppe på plan 10 er der ingen platforme, der skygger. Her kan jeg se den blå himmel helt tydeligt, og de fine hvide skyer, der dækker den.

Når vi har hjulpet mor, vil jeg spare op til et hus heroppe. Så vi alle kan bo her. Aldrig mere utætte blikskure på de lavere planer.

Helt høj på fremtidsdrømme går jeg hen mod Charles' hus og banker på. Huset tårner sig op foran mig i flere etager. Tænk engang at eje sit eget hus!

Jeg banker en gang til, og da der stadig ikke kommer noget svar, skubber jeg døren op.

Der lyder en høj klirren, da døren rammer en pose med tomme flasker. Den vælter, og en flaske triller ud på gulvet og efterlader et plettet spor af vin.

”Charles?” kalder jeg, men da der stadig ikke kommer noget svar, går jeg ind i stuen. Charles sover tungt i en stol stadig iført sin jakke og med et par tomme flasker ved sin side.

Jeg sukker. Han har al den plads, og alligevel magter han ikke andet end at falde i søvn i en stol. Charles er både det bedste og værste, der er sket for mig. Han er nøglen til mit nye liv. Men nogle gange ser han så skidt ud, at jeg frygter, jeg aldrig bliver færdigudlært.

”Godmorgen,” siger jeg til ham. ”Jeg er klar til at arbejde.”

Han svarer med et svagt grynt.

”Dine kunder venter ...” prøver jeg.

Endnu et grynt.

”Jeg henter vognen og gør klar,” siger jeg.

Ude i gangen samler jeg flaskerne sammen og bærer dem hen til skraldespanden udenfor. En nabo ser på mig med et kritisk blik.

Jeg forsøger at smile til hende. Men det får hende bare til at trække sine gardiner for. Jeg er vist ikke den eneste, der har opdaget, at Charles ikke helt lever op til sit fornemme ry som iltreparatør.

Tanken irriterer mig. Charles siger, at vinen hjælper på hans rystesygge, men jeg ved, at han sælger ilt ulovligt for at få piller imod samme sygdom. Måske er vinen mere trøst end medicin?

Men det betyder ikke noget for mig. Jeg skal bare have ham til at undervise mig, så jeg kan blive udlært.

Jeg trækker vognen frem og lægger den med de tomme dunke. Vi siger til kunderne, at dunkene er til test af ilt, men i virkeligheden videresælger Charles ilten.

Ingen sætter spørgsmålstegn. Det er fordelene ved at være rig. Folk tror ikke, at man snyder. Det er kun os fra de lavere planer, der er kendt for den slags.

Eller sådan plejede det at være, men da jeg afleverede dunkene til Valgis til videresalg for nogle dage siden, bemærkede jeg en mand i skyggerne, der kiggede på os. Det er ikke usædvanligt, at der er særlige typer på de lavere planer, men jeg havde set manden før. En anden aften, hvor jeg afleverede ilt. Og det var der, det gik op for mig, at jeg bliver overvåget!

Charles tror, at det er politiet. Så de næste par uger vil vi undgå at nærme os Valgis. Men vi er stadigvæk nødt til at fylde dunkene. Hvis vi pludselig skifter praksis, vil der opstå spørgsmål.

Mens jeg gør vognen klar, kommer en kvinde på

Charles' alder hen mod huset. Håret er sat op i en knold. Hendes lange frakke og skinnende støvler fortæller mig, at hun hører til på de her planer.

Hendes blik glider dømmende over mig.

”Hvem er du?”

”Mit navn er Liam,” siger jeg. ”Og jeg er Charles' lærling.”

Hun sukker svagt.

”Nå, så du er det seneste skud på stammen.” Hun glor på huset. ”Er Charles derinde?”

”Ja,” siger jeg. ”Hvem skal jeg sige, det er?”

”Lara,” siger hun.

”Okay, jeg henter ham. Men han er vist lidt optaget,” mumler jeg.

Hendes øjne bliver smalle.

”Han ligger stadig og sover, ikke?”

”Øh ...” mumler jeg. Overrasket over, hvor direkte hun er. Hun sukker og træder forbi mig hen til døren.

”Charles!” råber hun og river døren op. Den smækker i med et brag bag hende.

Jeg ser ind gennem ruden. De råber højlydt ad hinanden, selvom husets vægge opsluger de fleste ord. Alligevel skærer Laras stemme igennem et par gange.

”Jeg er så træt af alt dit pis!” råber hun. ”Denne gang er du gået over stregen.”

Jeg kan ikke høre hans svar. Bare at han forsøger at berolige hende, men det virker ikke. For kort efter går døren op, og hun stormer ud.

Hun ser på mig. ”Stol ikke på et ord, han siger,” siger hun og stormer ned ad gaden.

Kort efter kommer Charles ud. Han er kommet i tøjet, men hans hår er stadig en anelse rodet. Han fører en hånd igennem det og ser efter Lara.

”Luk aldrig den kvinde ind igen.”

”Hvem er hun?” spørger jeg. ”En ekskæreste?”

Han fnyser.

”Værre endnu,” siger han. ”Det er min søster.”

Han retter lidt på jakken og fremtvinger et smil.

”Skal vi komme afsted?”

Jeg nikker og trækker vognen efter ham. Laras ord genlyder i mine ører. *Stol ikke på et ord, han siger.*

”Hvorfor er hun så vred på dig?” spørger jeg.

Charles sukker.

”Det er ikke alt, du behøver at vide,” siger han.

Jeg bider mig i læben.

”Men hvis jeg skal kunne hjælpe dig ...” begynder jeg.

”Du skal hjælpe mig,” siger han. ”Du skal hjælpe mig med at fylde alle de her ilttanke, før dagen er omme.”

Han peger på en bunke ilttanke, og jeg kan mærke, at samtalen er slut. Men spørgsmålene vokser stadig inden i mig. Lara sagde, at han var gået over stregen. Hvad betyder det? Det må stikke dybere end ilttyveri fra de rige. Hvad har Charles ellers gang i?

